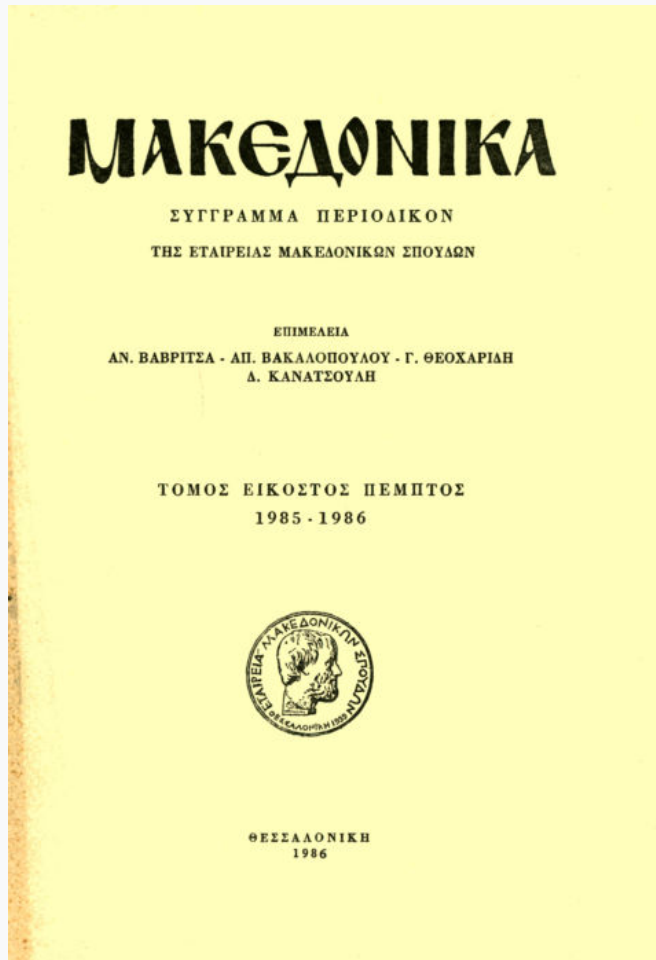

Μακεδονικά

Τόμ. 25, Αρ. 1 (1986)

Τα αρχεία και τα προικοσύμφωνα της κοινότητας της Βέροιας στα χρόνια 1864-1914

Γιώργος Χ. Χιονίδης

doi: [10.12681/makedonika.233](https://doi.org/10.12681/makedonika.233)

Copyright © 2014, Γιώργος Χ. Χιονίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Χιονίδης Γ. Χ. (1986). Τα αρχεία και τα προικοσύμφωνα της κοινότητας της Βέροιας στα χρόνια 1864-1914. *Μακεδονικά*, 25(1), 374-378. <https://doi.org/10.12681/makedonika.233>

ΤΑ ΑΡΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΙΚΟΣΥΜΦΩΝΑ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ 1864-1914 *

1. Τὰ Ἀρχεῖα τῆς Βέροιας

Εἶναι ἀναμφισβήτητη καὶ αὐτονόητη ἡ χρησιμότητα τῆς δημοσιεύσεως ἀγνώστων πληροφοριῶν ἀπὸ ἀνέκδοτους κώδικες τῶν ἐλληνικῶν κοινοτήτων τῶν χρόνων τῆς τουρκοκρατίας, γιατί ἔτσι πλουτίζομε τὶς γνώσεις μας μὲ βάση τὶς σωζόμενες πρωτότυπες πηγές, ποὺ ἔμειναν ἀναξιοποίητες, μέχρι σήμερα, ἂν καὶ πέρασαν πολλὰς δεκαετίες ἐλευθέρου βίου τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους.

Τέτοιοι κώδικες σώζονται σὲ βιβλιοθήκες, μητροπόλεις κ.ἄ., ὅπως, βέβαια, καὶ στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς καταστράφηκαν ἢ ἀπὸ πυρκαϊῆς ἢ ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία ἐκείνων ποὺ τοὺς εἶχαν καὶ ἔτσι χάθηκαν γιὰ πάντα πολὺ σπουδαῖες εἰδήσεις γιὰ θεσμοὺς καὶ γιὰ πολλὰ θέματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχομε λίγες καὶ σποραδικές πληροφορίες, ὅπως γιὰ τὶς κοινότητες, τὰ σχολεῖα, τὶς δωρεές, τὰ προικοσύμφωνα, τὶς διαθήκες, τὸ ἐκκλησιαστικὸ δίκαιο, τὴ φορολογία κ.λ.

Ἀπὸ τοὺς σωζόμενους κώδικες ἔχουν δημοσιευθεῖ, ὀλόκληροι, ἐλάχιστοι. Ἱστοριοδίφες ἢ ἱστορικοὶ, ὁμως, χρησιμοποίησαν, ἢ καὶ δημοσίευσαν μερικὰ μέρη τους, ἢ, πῶς συχνά, ἀνέφεραν στοιχεῖα ἀπὸ τούτους μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συγγραφῆς κάποιων μελέτης τους. Ἐτσι, ὑπάρχουν καὶ σήμερα πολλοὶ ἀγνοστοὶ ἢ ἀχρησιμοποίητοι κώδικες.

Εἶναι λοιπὸν ἐπιβλημένο νὰ ἀναληφθεῖ μία συντονισμένη προσπάθεια γιὰ τὴ συστηματικὴ καταγραφή καὶ γιὰ τὴ δημοσίευση τοῦ κειμένου τῶν κωδίκων. Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν χρειάζεται νὰ ἐνδιαφερθεῖ τὸ κράτος, τὸ ὁποῖο ἀπαιτεῖται νὰ ἐξεύρει καὶ νὰ διαθέσει τὸ ἀπαιτούμενο ποσὸ γιὰ τὴ χρηματοδότηση εἰδικῶν ἐπιστημονικῶν ἀποστολῶν, γιὰ τὴ μικροφωτογράφησή τους καὶ στὴ συνέχεια τὴν ἐκδόσή τους σὲ μιά πολυτομὴ καὶ πολυτίμη σειρά, ὅπως γίνεται στὶς ἄλλες χώρες, ὅπου ἔχουν κατανοήσει τὴ μεγάλη σπουδαιότητα τῶν παρόμοιων ἐνεργειῶν γιὰ τὴν αὐτογνωσία καὶ τὴν ἱστορία τους (πολιτικὴ, κοινωνικὴ, οἰκονομικὴ κ.λ.).

Ἄν θελήσουμε, τώρα, νὰ περιορίσουμε τὴν ἐξέτασή μας στὴν περιοχὴ τῆς Δυτικῆς καὶ Κεντρικῆς Μακεδονίας, θὰ πρέπει νὰ θυμίσουμε ὅτι ὁ, τελευταῖα ἀποθανὼν, πανεπιστημιακὸς καθηγητὴς Ἀντώνιος Σιγάλας, ἔκαμε γιὰ τούτες ὁ, εἶχαν κάμει προηγουμένως οἱ Σπ. Λάμπρος καὶ Κωνσταντῖνος Σάθας, ἢ, ὕστερα, οἱ Κωνσταντῖνος Μέρτζιος, Ἰω. Βασδραβέλλης κ.ἄ. γιὰ εὐρύτερες περιοχές. Πράγματι, ὅταν ἦταν καθηγητὴς στὸ πανεπιστήμιο τῆς Θεσσαλονίκης, γύρισε τὴ Μακεδονία, γιὰ νὰ ἐρευνήσει-ἐντοπίσει καὶ νὰ καταλογωγραφήσει τὰ ἀρχεῖα τῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προσπάθειάς του ὀλοποιήθηκε μὲ τὴν ἐκδοση (στὰ 1939) τοῦ πρώτου (ἄλλὰ καὶ τελευταίου) τόμου ἐνὸς βιβλίου του, ποὺ ἔχει ὑπέρτιτλο: «Ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων τῆς Μακεδονίας» καὶ κύριο τίτλο: «Α', Ἀρχεῖα καὶ βιβλιοθήκη Δυτικῆς Μακεδονίας», Θεσσαλονίκη.

Πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὁ Σιγάλας, ὅπως ἦταν φυσικὸ, περιέγραψε βιαστικὰ τοὺς κώδικες, τὰ χειρόγραφα βιβλία, τὰ λυτὰ ἔγγραφα κ.λ., ἐπειδὴ δὲν διέθετε τὸν ἀπαιτούμενο χρόνο καὶ τὰ μέσα γιὰ μιά συστηματικὴ ἐργασία, χωρὶς νὰ σημαίνει τοῦτο

* Ἀνακοίνωση στὸ Η' Πανελλήνιο Συνέδριο τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορικῆς Ἐταιρείας (23-24.5.1987).

δτι δέν είναι αξιόλογο τό βιβλίο του. Δυστυχώς δέν συνεχίστηκε και δέν ολοκληρώθηκε ύστερα ή προσπάθειά του, σέ τόυτο δέ συνετέλεσε άρνητικά και ή προσωπική περίπετεια του. Η κατοπινά «'Εκκληϊκευμένα μελετημάτων» του, όπως ύπονοει και ό τίτλος τους, δέν προσέθεσαν τίποτε καινούριο στόν τομέα αυτόν.

Στά πλαίσια της προαναφερμένης έρευνας του ό Σιγάλας μās έδωσε και έναν κατάλογο τών κωδίκων της Βέροιας, τήν όποία έπισκέφθηκε τόν Φεβρουάριο τού 1931.

Τό 1960 μελέτησα (στή διάρκειά ενός τριμήνου) τούς κώδικες, πού βρήκα στή Μητρόπολη της Βέροιας-Νάουσας και κράτησα σημειώσεις 468 σελίδων, σέ 4 συνητισμένα τετράδια. Κατάλογο τών κωδίκων τούτων έδωσα στις σελίδες 39-41 τού 1ου τόμου της 'Ιστορίας της Βέροιας, πού κυκλοφόρησε τόν ίδιο χρόνο. Πρίν λίγες ήμέρες (27-3-1987) έκανα επανέλεγο τών κωδίκων γιά τούς σκοπούς αυτής της άνακοινώσεως. Βρήκα έναν άκόμα κώδικα, όπου (στις σελίδες 1-30) περιέχονται προικοσύμφωνα τών χρόνων 1905-1907.

'Επίσης, τό καλοκαίρι τού 1983, μελέτησα άλλους κώδικες, πού ύπάρχουν (έδω και μερικά χρόνια) στό συμβολαιογραφείο τού κ. Δημητρίου Μανωλίδη στή Βέροια και κράτησα σημειώσεις άπό 230 σελίδες, άπέκτησα δέ και φωτοτυπίες μερικών σημαντικών έγγραφων χάρη στήν καλή διάθεση τού κ. Μανωλίδη, τόν όποιο ευχαριστώ και άπό τή θέση αυτή. Οί κώδικες αυτοί περιέχουν προικοσύμφωνα, διαθήκες, έξοφλητικά και άλλα συμβολαιογραφικά έγγραφα.

'Ηδη, μέ βάση ή και μέ τή βοήθεια τών έγγραφων πού βρήκα στους κώδικες της Μητροπόλεως και έχοντας στή διάθεσή μου τις σημειώσεις μου, δημοσίευσα στους 10 (1970) και 11 (1971), αντίστοιχα, τόμους τού περιοδικού «Μακεδονικά» άγνωστα στοιχεία γιά τήν έλληνική κοινότητα της Βέροιας και πιδ ειδικά γιά τούς κανονισμούς της, όπως και γιά τά σχολεία της ίδιας πόλεως, ενώ άλλα έγγραφα ή πληροφορίες χρησιμοποιήσα σ' άλλες ιστορικές μελέτες μου.

Σήμερα θά άνακοινώσω τις πρώτες παρατηρήσεις μου γιά έναν άλλο θεσμό, πού ίσχυσε χιλιάδες χρόνια (και μέχρι πρίν τέσσερα χρόνια, όποτε καταργήθηκε μέ τόν νόμο 1329 / 1983, γιά τήν ισότητα άνδρων και γυναικών), δηλαδή γιά τήν προίκα και πιδ συγκεκριμένα γιά τά προικοσύμφωνα, στα χρόνια 1864-1914, μέ βάση τούς άνέκδοτους κώδικες τού συμβολαιογραφείου της Βέροιας.

Πρέπει να σημειώσω άμέσως, ότι ό 'Αντώνιος Σιγάλας γράφει ότι ύπήρχε στό συμβολαιογραφείο της Βέροιας και ένας κώδικας, ό όποιος περιείχε προικοσύμφωνα τών ετών 1849-1877, αλλά τούτους, όπως και ένας άλλος, δέν βρέθηκε τό 1983 ούτε στόν επανέλεγο πού έκανα τελευταία (27.3.1987), ενώ βρήκα έναν άλλο κώδικα, τόν όποιο δέν μνημόνευσε ό Σιγάλας.

'Ακόμα, χρειάζεται να άναφέρω ότι στους κώδικες τού συμβολαιογραφείου καταχωρούνται προικοσύμφωνα κατοίκων της Βέροιας ή και τών χωριών της. 'Εξάλλου, στα άρχεΐα της ίδιας Μητροπόλεως ύπάρχουν και άλλοι έξι κώδικες, οί όποιοι περιέχουν προικοσύμφωνα μονάχα άπό τήν πόλη της Νάουσας, τών χρόνων 1858-1914, τά όποια δέν μελέτησα άκόμα και συνεπώς δέν πρόκειται να μέ άπασχολήσουν έδω.

2. Μερικές επισημάνσεις γιά τά προικοσύμφωνα στή Βέροια

'Απ' όσα σημειώθηκαν κιόλας γίνεται εύκολα κατανοητό ότι δέν είναι δυνατό μέ τήν άνακοινώσή μου αυτή να κάμω τίποτε περισσότερο, στα περιορισμένα πλαίσια της, πέρα άπό όρισμένους επισημάνσεις, σχετικές, μονάχα, μέ τούς κώδικες πού μελετήθηκαν (και, μόνο, γιά τήν πόλη της Βέροιας), χωρίς να γίνει άναφορά στα νομικά και ιστορικά πλαίσια τού θεσμού της προίκας και τών προικοσυμφώνων, γιατί μιά

παρόμοια προσπάθεια ξεφεύγει από τόν σκοπό και τόν προορισμό αυτού του κειμένου:

Α'. Το προικοσύμφωνο ονομάζεται «Έγγραφο προικοτιμήσεων» ή «προικοδοτήριο», αναφέρεται δε ότι γινόταν «...κατά τὸ ἐπικρατοῦν ἔθος τῆς πόλεώς μας».

Β'. Ἡ σύνταξη γινόταν στὰ γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως καὶ καταχωρίζοταν στὸν εἰδικὸν κώδικα τῶν προικοτιμήσεων-προικοσυμφώνων ἢ σὲ πῶς γενικὸν κώδικα, ὅπου γράφονταν καὶ διαθήκες, συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα κ.λ. Ἀντίγραφο (ἐπικυρωμένο) δινόταν στοὺς ἐνδιαφερόμενους, σέζονται δὲ τέτοια σὲ πολλὰς οἰκογένειες.

Γ'. Τοῦτο συντασσόταν μεταξὺ τοῦ προικοδοτή, ποῦ ἦταν, κυρίως, ὁ πατέρας (φυσικὸς ἢ θετός), ἢ ἡ μητέρα σὲ περίπτωση χηρείας τῆς, ἢ καὶ τὰ ἀδελφία, ἢ ἄλλοι συγγενεῖς, κυρίως ὅταν ἡ προικοδοτούμενη ἦταν ὄρφανή. Ἀκόμα, καὶ «ὁ κύριος» ἢ «ἡ κυρία» τῆς μέλλουσας νύφης, σὲ περίπτωση ποῦ θὰ παντρευόταν ὑπηρετρια κάποιας ἐδκατάστατης οἰκογένειας, ὅποτε ἡ προικοδότηση γινόταν «...συμφώνως πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κόρης», ὅπως γράφεται σὲ προικοσυμβόλαια, δηλαδὴ κρατιόνταν, συνήθως, τὰ σχετικὰ ποσὰ γιὰ ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας, γιὰ τὴν προίκαι, συχνὰ δὲ προσέφερε καὶ ὁ ἐργοδότης ἕνα ποσὸ γιὰ τὴ συμπλήρωση τῆς προίκαι.

Δ'. Ἡ προίκα ἀποτελοῦνταν ἀπὸ ἀκίνητα (κατ' ἐξαιρέση), μετρητὰ χρήματα (σὲ γρόσια ἢ χρυσὲς τουρκικὲς λίρες) καί, στὸν κανόνα, κυρίως καὶ πάντοτε, δινόταν σὲ ρουχισμό, ἐπιπλα, σκευὴ καὶ ἄλλα κινητὰ πράγματα. Κάπου κάπου ἢ προίκα συμπληρουῦνταν μὲ ὀμολογίες, κυρίως τοῦ ναοῦ τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου ἢ ἐλληνικῶν Τραπεζῶν. Ἡ ἀναφορὰ γινόταν σὲ ἀριθμὸ ἀντικειμένων καὶ γραφόταν καὶ ἡ ἀξία τους (σὲ γρόσια ἢ σπάνια καὶ σὲ τουρκικὲς λίρες). Συχνὰ περιγράφονταν τὰ μὲν κινητὰ πράγματα μὲ λεπτομέρειες, ὡς πρὸς τὴν προέλευση, ποιότητα, μέγεθος, ἀριθμὸ κ.λ., ἐνῶ γιὰ τὰ ἀκίνητα δίδονταν ἡ τοποθεσία, ἡ συνοικία-ἐνορία, ἢ ἔκταση, μερικὲς φορές δὲ καὶ τὰ ὄρια καί, πάντοτε, ἡ ἀξία τους. Αὐτὰ τὰ στοιχεῖα δὲν εἶναι μονάχα ἐνδιαφέροντα, ἀλλὰ καὶ πολλὸ χρήσιμα ἀπὸ πολλὰς ἀπόψεις.

Ε'. Τὸ ἔγγραφο ὑπογράφονταν ἀπὸ ἕνα ἢ, συνήθως, περισσότερους προικοεκτιμητές, ἀπὸ τὸν προικοδότη, τὸν μελλούμενο γαμπρὸ (ὅταν δὲν ἦταν ἀγράμματος) καὶ ἀπὸ μάρτυρες, μερικὲς δὲ φορές ὑπέγραφε καὶ ὁ κουμπάρος. Σπάνια, ἢ ἴδια ἢ νύμφη αὐτοπροικίζοταν ἀπὸ τὴν πατρικὴ κ.λ. κληρονομία τῆς.

ΣΤ'. Σὲ προικοσύμφωνο τῆς 29.8.1892 γράφεται ὅτι τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα τῆς προίκαις (ἀξίας 2.600 γροσίων) δόθηκαν: «...ἵνα διετελῶσιν ὑπὸ τὴν κατοχὴν καὶ συντήρησιν αὐτοῦ» (δηλαδὴ τοῦ γαμπροῦ) «καὶ κυριότητα τῆς νύμφης...».

Ζ'. Συχνὰ δινόταν ὡς προίκα, ἀπὸ τὸν πατέρα ἢ τὸν ἀδελφὸ, ὀλόκληρο ἢ ἕνα μέρος ἀκινήτου (ὅπως σπιτιοῦ, μαγαζιοῦ, χωραφιοῦ, λαδόμυλου κ.λ.), ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ρευστὸ χρήμα (σὲ γρόσια ἢ χρυσὲς τουρκικὲς λίρες), μὲ τὴ ρητὴ συμφωνία νὰ ἐπιστραφῆ ὅπως ὅποτε τὸ ἀκίνητο τοῦτο, μὲλις πᾶρει, ὕστερα, ὁ γαμπρὸς τὴν ἀξία σὲ χρήμα, τοῦτο δὲ γινόταν «...διὰ μέσου τοῦ ἀρμοδίου κυβερνητικοῦ γραφείου», ὅπως γράφεται ρητὰ σὲ προικοσυμβόλαιο τοῦ 1894. Στὸ περιθώριο τοῦτου γράφτηκε, ὀρίζοντα, μετὰ πέντε χρόνια (δηλαδὴ τὸ 1899) ὅτι τὸ ½ ἐνὸς λαδόμυλου καὶ μιᾶς βαμβακομηχανῆς, ποῦ εἶχαν δοθεῖ γιὰ προίκα καὶ εἶχαν ἐκτιμηθεῖ σὲ 12.500 καὶ 7.500 γρόσια, ἀντίστοιχα, ἢ συνολικὰ γιὰ 20.000 γρόσια ἢ 20 χρυσὲς λίρες Τουρκίας, πούληθησαν-ἐπεστράφηκαν (μὲ «κρόρυ») στὸν ἀδελφὸ τῆς νύφης (ὅπως συμφωνήθηκε), ὁ ὁποῖος, ὁμως, κατέβαλε γιὰ τοῦτο 161 ὀθωμανικὲς λίρες. Σὲ προικοσύμφωνο τοῦ 1896 διαβάζομε, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι: «Διὰ ἀντίτιμον ἑπτὰ λιρῶν διὰ ταῖς γούναις καὶ λοιπὰ διδὲ ἐνυπόθηκον δύο στρέμματα ἀμπέλι εἰς Καλιγκαν 700» (γρόσια). Στὰ 1905: «Ἀντὶ τεσσαράκοντα λιρῶν μετρητῶν ἐδόθη ὡς ἐνέχυρον μέχρι ἀποτίσεως τοῦ ἄνω ποσοῦ εἰς ἀχυρῶν», ἀξίας 4.000 γροσίων ἢ ὅτι ἀπὸ τίς τριακόσιες λίρες (ἄλλης προίκαις) 50 δόθηκαν σὲ μετρητὰ, 50

σέ όμολογία λήξεως 6 μηνών, και γιά τις 100 δόθηκε ένέχυρο τό μισό ένός μαγαζιού. Σέ άλλο προικοσύμφωνο (τοῦ 1898) γράφεται ότι προικοδοτεῖται ἡ νύφη και μέ 80 χρυσές όθωμανικές λίρες: «άντί φλωρίων λαιμοῦ». "Άλλωστε, από τόν κατάλογο τών κινητῶν πραγμάτων δέν έλειπαν, συνήθως, τά «ένώτια», τά «εξάρια μαργαρίτου», τά «περιδέραια» και λοιπά κοσμήματα, ένώ ό ρουχισμός δινόταν σέ «κιβώτια» ἢ σέ «πόγους» κ.λ. Σέ προικοσύμφωνο τοῦ 1897 παρατηροῦμε ότι, μεταξύ άλλων, δόθηκε και σῦ προικα ένα σπίτι (πού έκτιμήθηκε 2.000 γρόσια ἢ 20 όθωμανικές χρυσές λίρες) και συγκεκριμένα τό μισό γιά προικα ως ακίνητο και τό άλλο μισό άντι μετρητά χρήματα.

Η'. Σέ μερικά προικοσύμφωνα γράφεται (όπως σέ ένα τοῦ 1898) σημείωση, όπου διευκρινίζεται ότι μέ τήν προικα, πού δόθηκε «'Άπό κτηματικήν περιουσίαν ἡ νύφη δέν έξοφλεῖ», ένώ σέ άλλα (όπως σέ ένα τοῦ 1900) υπάρχει άντίθετη, διευκρινιστική σημείωση τών συμβαλλόμενων ἢ τών εφόρων ἢ τοῦ εφόρου τών σχολειών (πού υπέγραφαν ως «έκτιμητῆς» και επαιρναν ποσοστό από τήν προικα γιά τά έξοδα λειτουργίας τους), ότι: «Τήν ανώτερω προικα λαβούσα ἢ ανώτερω δεσποινίς... έξοφλεῖ και από πατρικήν και από μητρικήν κληρονομίαν», άνέναντι και στά αδέρφια της. Σέ άλλο προικοσύμφωνο (τοῦ 1901) ἡ νύφη παραιτεῖται (υπογράφοντας σέ ειδική σημείωση ἢ δηλώνοντάς το στόν Ιερέα) όλης της πατρικής και μητρικής περιουσίας. 'Αξίζει νά σημειωθεί, ακόμα, ότι σέ προικοσύμφωνο (τοῦ 1901) διαβάζομε ότι, επιπλέον: «'Υποχρεοῦται ό πατήρ τῆς νύμφης, ἤτοι ό πενθερός αὐτοῦ, όπως επί δύο ἔτη διαθρέψη τόν γαμπρόν αὐτοῦ... έν τῆ οἰκία του, έν περιπτώσει τοῦ πενθεροῦ πού υπάρξαντος, όπερ μή γένοιτο, υποχρεοῦται ό αδελφός τῆς νύμφης περί διατροφῆς...», εκτός αν αποχωρήσει ό γαμπρός από τό σπίτι τοῦ πεθεροῦ, ό όποίος, τότε, απαλλάσσεται, όπως γράφτηκε σέ έπόμενη σημείωση, ένός εφόρου τών σχολειών. Σέ άλλο προικοσύμφωνο (τῆς ἴδιας χρονιάς) ό πεθερός αναλαμβάνει και νά διατρέφει τό νέο ζευγάρι γιά τρία χρόνια, άν και ἡ προικα ανερχόταν σέ 22.400 γρόσια, δηλαδή σέ αξιόλογο ποσό.

Θ'. Μερικές φορές στά προικοσύμφωνα υπήρχαν και όροι σέ βάρος τών νεονύμφων. 'Έτσι, σέ προικοσύμφωνο (τῆς 13.2.1898), μέ τό όποιο δόθηκαν ως προικα, μεταξύ άλλων και ένα σπίτι επιπλωμένο στήν ένορία τῆς Μητροπόλεως, όπως και ένα χωράφι στόν σιδηροδρομικό σταθμό, συνολικής αξίας (όλης τῆς προικας) 50.000 γροσίων, τέθηκε ύστερόγραφο, όπου ό γαμπρός και ἡ (θυγατέρα) νύφη ανέλαμβαναν τήν υποχρέωση νά συγκρατοῦν «έφ' όρου ζωῆς» μέ τοῦς δύο γονεῖς τῆς κοπέλας, ἢ τῆς χήρας μητέρας-πεθεράς, όπως γράφεται σέ προικοσύμφωνο τοῦ 1901, άλλίως θά χανόταν τό δικαίωμα τῆς κατοχῆς τμήματος τῆς διδόμενης ακίνητης, προικας περιουσίας.

Ι'. Όταν ό γαμπρός ήταν από άλλη περιοχή και ἡ παραλαβῆ τῆς προικας γινόταν από συγγενεῖς (όπως από θείο, αδελφό), τότε τό προικοσύμφωνο υπέγραφε ό παραλήπτης, γιά λογαριασμό του.

ΙΑ'. 'Υπήρχαν και περιπτώσεις, όπου τήν αξία τῆς προικας (π.χ. 500γους 1.700 γροσίων, τό 1902, νύμφης από τό χωριό Ξεχασμένη) τήν κατέβαλλε ό γαμπρός (πού ήταν στή συγκεκριμένη φορά από τῆ Νάουσα).

ΙΒ'. 'Αν, πάλι, τό ακίνητο, πού δινόταν άντι γιά μετρητά, ήταν μεγαλύτερης αξίας απ' ό,τι συμφωνήθηκε ως προικα, ό γαμπρός έπρεπε νά συμπληρώσει (ως πρὸς τά μετρητά) τήν προικα.

ΙΓ'. Συγκινητική, ἢ, έστω, αξιοσημείωτη ήταν ἡ δήλωση (πού αντιγράφηκε στόν κώδικα), πού έκαμε στή Βέροια τήν 28.10.1893 ό Γιοβάν Μπαρτίν, από τό χωριό Πεδερόμα τοῦ βασυλείου τῆς 'Ιταλίας, ό όποίος ήταν 'Ιταλός υπήκοος και άνηκε στό «Δυτικόν Δόγμα», ό,τι τά παιδιά, πού θά αποκοῦσε μέ τῆ μέλλουσα νύφη, ορθόδοξη Βεροιώτισσα, θά τά βάπτιζε σύμφωνα μέ τοῦς τύπους τῆς 'Ανατολικῆς 'Ορθόδοξης

Ἐκκλησίας, τόσο τὰ ἀρσενικά, ὅσο καὶ τὰ θηλυκά. Τῇ γνησιότητά τῆς ὑπογραφῆς τούτου καὶ τῶν δύο (Ἑλλήνων) μαρτύρων τοῦ ἐπικύρωσε ὁ τότε μητροπολίτης τῆς Βέροιας-Νάουσας Κοσμίης.

ΙΔ'. Τὰ προικοσύμφωνα συνεχίστηκαν νὰ καταχωροῦνται στοὺς ἴδιους κώδικες, καὶ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Βέροιας ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἀφοῦ τὸ τελευταίον, πού βρῖσκομε, συντάχθηκε στῆς 2.6.1914. Ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι ἡ ἀποτίμησις γινόταν καὶ μέχρι τότε (1914) σὲ γρόσια ἢ σὲ λίρες Τουρκίας καὶ ὄχι σὲ δραχμές. Ἄς σημειωθεῖ ἀκόμα ὅτι, ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1912 καὶ ὕστερα, διευκρινίζεται, συχνά, στὰ κείμενά τους, ὅτι ἡ ἐκτίμησις τῶν προικῶν γινόταν σὲ γρόσια χρυσά, ἀπὸ δὲ προικοσύμφωνον τῶν πρώτων μηνῶν τοῦ 1914 πληροφοροῦμαστε ὅτι τὰ 51.000 χρυσὰ γρόσια ἰσοδυναμοῦσαν μὲ 350 χρυσῆς λίρες Τουρκίας καὶ τὰ 57.000 γρόσια μὲ 400 λίρες. Ἐξάλλου, ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1912 τὰ προικοσύμφωνα ἦσαν ἐνᾶριθμα.

3. Ἐπιλεγόμενα

Ὅταν διαβάζει μὲ προσοχὴ ὁ ἀναγνώστης τοὺς κώδικες, κάμει μερικῆς ἀξιόλογες διαπιστώσεις, ὅσο καὶ ἂν φαίνεται τοῦτο ἀφύσικο γιὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα εἶναι, συνήθως, τυπικά, συνοπτικά καὶ ἀποτελοῦν τὴν ὀριστικὴν καὶ γραπτὴν συμφωνίαν μίᾳ συμβάσεως πού, συχνά, πέρασε, προηγουμένως, πολλὰ στάδια δίσκολων καὶ ἐπιπικνωμένων διαπραγματεύσεων. στῆς ὁποῖες ἔλαβαν μέρος οἱ γονεῖς τῶν νεονύμφων, οἱ ἀδελφοί, οἱ παπποῦδες, οἱ θείοι κ.ἄ. συγγενικά πρόσωπα, χωρὶς νὰ λησμονοῦμε καὶ τὸν κρίσιμο ρόλον τῶν προξενητῶν ἢ, πιὸ σωστά, τῶν προξενητριῶν.

Ἀκόμα, ἡ συγκριτικὴ ἔρευνα μεταξὺ τους εἶναι δυνατὸ νὰ ἐντοπίσει τὴν οἰκονομικὴν ἢ καὶ τὴν κοινωνικὴν τάξιν τῶν νεονύμφων καὶ τῶν γονιῶν τους, ἀνάλογα μὲ τὴν ἀξίαν τῆς διδόμενης προίκας, χωρὶς νὰ ὑποτιμᾶται ὁμως ὅτι, συχνά, ὑπεισέρχονταν καὶ ἄλλοι παράγοντες (ὅπως ἡ τσιγκουνιά ἢ, ἀντίθετα, ἡ ἀπλοχερία, ἡ ὑπερηφάνεια ἢ καὶ ἡ ἐπιδειξιomanία τῶν προικοδοτῶν κ.λ.), πού εἶναι δυνατὸ νὰ παραπλανήσουν ὁποιον καταπιάνεται μὲ τὴ μελέτη παρόμοιων κειμένων, δεδομένου ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλέξει τῶρα στοιχεῖα γιὰ τοὺς συμβαλλόμενους καὶ μάλιστα γιὰ μερικῆς ἑκατοντάδες περιπτώσεων.

Ἡ χρησιμότητα τῶν προικοσυμφώνων εἶναι, ὅπως σημειώθηκε πιὸ πάνω, πολλαπλή, τόσο γιὰ τὴ μελέτη τοῦ κοινωνικο-οἰκονομικοῦ, λαογραφικοῦ, ἱστορικοῦ κ.λ. παρελθόντος μίᾳ περιοχῆς ἢ μίᾳ ἐποχῆς, ὅσο καὶ γιὰ τὴ συλλογὴ πολὺ σημαντικῶν πληροφοριῶν γιὰ τῆς τοποθεσίας, τὰ τοπωνύμια (τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται στὴν περιγραφὴ τῶν ἀκινήτων), γιὰ τὴν κατὰστροφὴν τῶν γενεαλογικῶν δένδρων καὶ τῶν συγγενικῶν δεσμῶν, τὴ μορφήν τῶν κυρίων ὀνομάτων καὶ τῶν ἐπιθέτων τῶν κατοίκων τῆς, τοὺς γλωσσικοὺς ἰδιωματισμοὺς κ.λ.

Τέλος, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ κρύψει ὁ μελετητὴς τοὺς καὶ τὴ συγκίνησι, πού νιώθει ὡς ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἔχει μπροστά του κείμενα, στὰ ὁποῖα καταγράφεται τὸ βίος, τὸ νοικοκυριό, συνήθως, νέων ἀνθρώπων, πού ξεκίνησαν κάποτε τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν τους γεμάτοι δνεια (καλὰ ἢ κακὰ), ἀγάπη ἢ φόβον, χαρὰ ἢ λύπη, ἀνάλογα μὲ ὅσα προηγήθηκαν τοῦ γάμου ἢ ἀκολούθησαν ὕστερα, ἰδιαίτερα ὅταν σκέπτεται ὅτι ὅλοι οὗτοι, παρὰ ταῦτα, δὲν βρίσκονται πιά στὴ ζωὴν, μὰ καὶ ἔτσι τοῦ δίδεται ἡ ἀφορμὴ γιὰ μεταφυσικῆς σκέψεις καὶ γιὰ τὸν ἴδιον, δηλαδὴ γιὰ τὸν ἑαυτὸν του...